

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/20/2023
Identifikačné číslo spisu: 6121575716
Dátum vydania rozhodnutia: 19.02.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:6121575716.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H., narodeného J. zastúpeným JUDr. Pavlom Novotným, advokátom, Dolný Kubín, A. Sládkoviča 1801/4, proti žalovanej G., narodenej J., zastúpenej JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, Dolný Kubín, Aleja Slobody 1890/50, o 3.188,10 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. DK-10C/6/2022, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2023 sp. zn. 8Co/188/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Pôvodne Okresný súd Dolný Kubín (teraz Okresný súd Námestovo, ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. júna 2022 č. k. 10C/6/2022-165 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.188,10 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 11. 12. 2021 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok); návrhu žalovanej na prerušenie zamietol (II. výrok) a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok).

1.1. V súvislosti s návrhom žalovanej na prerušenie tohto konania z dôvodu prebiehajúceho súdneho konania o vyporiadanie BSM (vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 6C/40/2021 od 20. 12. 2021, súd prvej inštancie takému návrhu nevyhoviel s odôvodnením, že v uvedenom konaní si súd rovnako ako v tomto konaní musí vyriešiť ako predbežnú otázku to, či zo strany žalovanej došlo k účinnému odstúpeniu od dohody o vyporiadaní BSM. Za stavu, kedy toto konanie začalo prebiehať na súde skôr ako konanie sp. zn. 6C/40/2021, nebol dôvod na postup podľa § 164 CSP na prerušenie tohto konania do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 6C/40/2021, keďže predmetom uvedeného konania nie je prejudiciálna otázka pre toto konanie.

1.2. Žalovaná podľa názoru súdu prvej inštancie v spore uplatnila dve navzájom rozporné námietky, teda že žalovaná účinne odstúpila od dohody, a že dohoda je neplatným právnym úkonom; vzájomnú spornosť námietok potvrdzuje právny názor, že odstúpenie je možné len od platného právneho úkonu. Pokiaľ išlo o tvrdenie, že žalovaná dohodu nepodpísala, a teda sa nejedná o spoločný záväzok, súd prvej inštancie vychádzal z toho, že zo zmluvy o úvere, že podpisy žalobcu ako dlžníka, tak aj žalovanej ako

spoludlžníčky boli na zmluve úradne overené 07. 03. 2018 na Meste Y..

1.3. Žalovaná neunesla dôkazné bremeno preukázania existencie (naplnenia) dôvodu, pre ktorý mala odstúpiť od dohody, a to konkrétne existenciu tiesne (takých svojich hospodárskych, sociálnych alebo obdobných pomerov, v ktorých sa ocitla z objektívnych príčin pôsobiacich na ňu v čase uzavretia dohody tak, že prejavila vôľu ju uzavrieť, hoci ak by v tiesni nebola, túto by neuzavrela) a nápadne nevýhodných podmienok na jej strane pri uzatváraní Dohody. Naplnenie aspoň jedného z uvádzaných dvoch predpokladov, ktoré ako to vyplýva z § 49 OZ, musia byť dané pre účinné odstúpenie od zmluvy súčasne (kumulatívne), žalovaná nepreukázala. Ohľadne ňou tvrdenej tiesne, okrem svojich ničím nepodporených všeobecných tvrdení, že mala byť žalobcom nútená to podpísať, keď žalobca súčasne akýkoľvek nátlak na žalovanú poprel, žalovaná poukazovala len na ňou na predbežnom prejednaní sporu predloženú lekársku správu primárky psychiatrického odd. HN sP Z. z 10. 05. 2022, podľa ktorej je žalovaná vedená v psychiatrickej ambulancii od 10/2018, kde jej duševné ťažkosti súviseli s matrimoniálnou problematikou a následne s rozvodovým konaním. Obsah takejto všeobecnej a stručnej správy totiž sám o sebe nemá žiadnu konkrétnu výpovednú hodnotu pre posudzovanie toho, že by v čase uzatvárania dohody mala žalovaná konať v tiesni. K existencii nápadne nevýhodných podmienok nebol zo strany žalovanej produkovaný žiadny dôkaz. Zástupca žalovanej v záverečnom prednese uviedol, že žalobca danou dohodou mal získať byt v trhovej cene okolo 140.000 eur. Z takéhoto tvrdenia nie je zrejmé ani len to, či daná len tvrdená (nijako nepreukázaná) suma má predstavovať terajšiu hodnotu bytu alebo jeho hodnotu v čase uzatvorenia dohody. Zo skutkových tvrdení strán sporu počas celého konania pre účely posudzovania otázky „ekvivalentnosti“ plnení (majetku a záväzkov), ktoré mala podľa dohody nadobudnúť každá z jej zmluvných strán a v rámci toho, či niekto z nich neobdržal skutočne výrazne väčšiu časť majetku (po zohľadnení záväzku, ktorý prebral) než ten druhý, nevyplynulo nič, z čoho by si súd mohol vytvoriť úsudok o daných otázkach. Vôbec nebolo ani len tvrdené, koľko mal predstavovať v čase uzavretia dohody nesplatený zostatok hypotekárneho úveru, ktorý prebral v celom rozsahu žalobca. Iba z výpovede svedka L.. O. vyplynulo, že to mala byť rádovo niekoľkonásobne vyššia položka, než to pasívum, ktoré na seba dohodou prevzala žalovaná. Z dohody tiež nevyplyva, aká mala byť hodnota toho hnutel'ného majetku patriaceho do zaniknutého BSM, ktorý sa nachádzal v čase jej uzavretia v držbe žalobcu a aká bola hodnota toho hnutel'ného majetku, ktorý bol naopak v danom čase v držbe žalovanej. V tomto smere absentovali na strane žalovanej potrebné konkrétne skutkové tvrdenia a dôkazy, ktoré by preukazovali alebo čo i len nasvedčovali existencii nápadne nevýhodných podmienok na strane žalovanej. Z vykonaného dokazovania nemal súd za preukázané zrušenie dohody jednostranným úkonom zo strany žalovanej vo forme odstúpenia od nej, keďže žalovaná, na ktorej spočívalo dôkazné bremeno, nepreukázala danosť toho dôvodu, pre ktorý od dohody odstúpila.

1.4. K námietke neplatnosti dohody pre jej neurčitost', vznesenej žalovanou prvýkrát až na pojednávaní, súd prvej inštancie uviedol, že vyhodnotiac jej text, nezistil dôvod jej neplatnosti podľa § 37 ods. 1 v spojení s § 39 OZ. Z dohody je zrejmy spôsob vyporiadania spoločného bytu s jeho súčasťami, príslušenstvom a spoluvlastníckym podielom na pozemku ako jediného nehnuteľného majetku patriaceho do zaniknutého BSM (dostatočne určite a zrozumiteľne opísaného), ktorý bol Dohodou vyporiadany tak, že zostal vo výlučnom vlastníctve žalobcu (článok IV. dohody). K vyporiadaniu hnutel'ných vecí (podľa článku V. dohody) došlo tým spôsobom, že tieto zostali vo výlučnom vlastníctve toho z nich, ktorý ich pre svoju potrebu, potreby svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastník užíva. Išlo fakticky o takú konštrukciu, ktorá ako nevyvrátiteľná právna domnienka je ustanovená v § 149 ods. 4 OZ pre prípad nevyporiadania BSM do 3 rokov od jeho zániku, podľa ktorej v prípade hnutel'ných vecí platí, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z BSM pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastník užíva. Nevyhnutnou súčasťou dohody o vyporiadani BSM nie je, aby táto musela v každom prípade obsahovať položkovitý súpis hnutel'ného majetku a jeho ocenenie (rovnako nevyžaduje ani ocenenie vyporiadavaného nehnuteľného majetku), ak inak z tejto dohody možno zistiť, akým spôsobom sa hnutel'né veci zo zaniknutého BSM vyporiadali, čo daná dohoda spĺňa v ňou stanovenom spôsobe vyporiadania hnutel'ných vecí v duchu domnienky vyplývajúcej z § 149 ods. 4 OZ. Napokon dohoda v sebe obsahuje aj spôsob vyporiadania spoločných záväzkov, z ktorej je jednoznačne zrejmé, ktorý z dvoch spoločných záväzkov prevzala v celosti žalovaná, a ktorý prevzal v celosti žalobca. Opäť (ak to nebolo vôľou zmluvných strán) nie je nevyhnutným predpokladom pre platnosť dohody (aj z hľadiska určitosti tohto právneho úkonu) pokiaľ ide o vyporiadanie spoločných

záväzkov to, aby obsahovala vyčíslenie zostatkov spoločných záväzkov, ak súčasne sa jej zmluvné strany dohodli, že každá z nich prevezme v celosti ten-ktorý z viacerých spoločných záväzkov. Aj samotná žalovaná svojím správaním po uzavretí dohody potvrdila svoju vedomosť o tom, ktorý záväzok na seba prevzala, keď daný záväzok aj splácala až do decembra 2020. Žalovaná mala splácaním záväzku potvrdiť i to, že to bol pôvodne záväzok spoločný (jej a žalobcu). Podpisaniu dohody žalovanou nasvedčujú úradne overené podpisy žalobcu a žalovanej. Zástupca žalovanej bol v súvislosti s daným dôkazným prostriedkom nečinný až do pojednávania konaného 27. 06. 2022, na ktorom (s odstupom 25 dní od doručenia daného dôkazu) prvýkrát navrhol znalecké skúmanie pravosti podpisu žalovanej na zmluve, navyiac v situácii, že žalovaná výslovne nepoprela pravosť svojho podpisu, tvrdiac, že sa nepamätá, že by to podpisovala. Preto súd v súlade s čl. 17 Základných princípov CSP, postupujúc podľa § 153 ods. 2 CSP pre oneskorené uplatnenie daného prostriedku procesnej obrany zo strany žalovanej, na uvedený návrh na dokazovanie neprihliadol, nakoľko, ak by tak urobil, bolo by to v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, keď vykonanie daného dôkazu by si vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania.

1.5. Súd prvej inštancie vo veci nevykonal dôkaz výsluchom svedkyne L. navrhutej žalovanou, keďže žalovaná nezabezpečila prítomnosť danej svedkyne na pojednávanie ako predpoklad jej výsluchu, tak ako to napokon vyplýva aj z uznesenia o ukončení predbežného pojednania sporu a nariadení pojednávania a okrem toho žalovaná strana do termínu pojednávania nijakým spôsobom (ani včas) súdu ani len nesignalizovala existenciu nejakej prekážky, ktorá by jej objektívne bránila v možnosti zabezpečenia účasti danej svedkyne na pojednávaní. Súd prvej inštancie nevykonal ani dôkaz výsluchom O. K. ako svedkyne, ktorú navrhla vypočuť žalovaná s tým, že menovaná pracovala pre T. E. E. ako sprostredkovateľ a s ňou mal žalobca dohadovať všetky zmluvy, keďže žalovaná neuviedla žiadne také konkrétne skutočnosti významné z hľadiska posúdenia dôvodnosti uplatneného nároku, ktoré by mali byť jej výpoveďou preukazované. Obom stranám sporu bol v priebehu konania poskytnutý dostatočný priestor na to, aby mohli produkovať svoje skutkové tvrdenia. Vo veci nebol vykonaný dôkaz na pojednávaní zástupcom žalovanej predloženou elektronickou komunikáciou žalovaného s treťou osobou, nakoľko išlo o dôkaz získaný v rozpore so zákonom (čl. 16 ods. 2 Základných princípov CSP), keď žalobca súčasne nedal súhlas s oboznámením danej komunikácie a súčasne nebolo ani zrejmé, aké skutočnosti významné pre posúdenie veci mali byť týmto spôsobom zisťované. Za konkrétny návrh na dokazovanie súd nepovažoval jej „prednes“ na predbežnom pojednaní sporu, že v prípade, ak to súd bude považovať za potrebné, môže si vyžiadať kompletnú zdravotnú dokumentáciu od jej lekárky. Je vecou strán sporu výslovne (jednoznačne) uviesť, ktoré konkrétne dôkazy žiada vykonať s ich zdôvodnením a takéto dôkazy v prípade, že nimi navrhujúca strana disponuje aj predložiť. Ak niečo zo svojej zdravotnej dokumentácie považovala žalovaná vo vzťahu k meritu veci za dôležité, mala súdu danú časť predložiť s požiadavkou na vykonanie dôkazu a so zdôvodnením toho, čo má daný dôkazný prostriedok preukazovať. Až po tom môže nastúpiť postup súdu podľa § 185 ods. 1 CSP.

1.6. Zo strany žalobcu došlo k plneniu záväzku vo výške 3.188,10 eura, ktorý na seba žalovaná prevzala dohodou, súd preto žalobe vyhovel. Zároveň s poukazom na § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších zmien priznal žalobcovi voči žalovanej z priznanej istiny aj uplatnený úrok z omeškania v zákonnej výške 5 % za obdobie od 11. 12. 2021 až do jej zaplatenia, a to s poukazom na omeškanie žalovanej, ktorá neuhradila žalovanú istinu v lehote poskytnutej jej vo výzve žalobcu z 09. 11. 2021 (14 dní od jej doručenia), ktorá bola žalovanej doručená 26. 11. 2021. S ohľadom na plný úspech žalobcu v spore súd mu s poukazom na § 262 ods. 1 CSP, postupujúc podľa § 255 CSP, priznal voči žalovanej nárok na plnú náhradu trov tohto konania.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“), na odvolanie žalovanej, rozsudkom z 28. februára 2023 pod sp. zn. 8Co/188/2022 odmietol odvolanie voči výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie (§ 386 písm. c) CSP); potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. (§ 387 ods. 1 CSP) a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

2.1. V odôvodnení rozsudku odvolací súd mimo iného uviedol: „...že nezistil žiadnu vadu v rámci postupu prvoinštančného súdu, ktorá by sa týkala procesných podmienok. ...

Žalovaná v odvolaní za hlavné odvolacie dôvody považovala skutočnosť, že súd prvého stupňa neprerušil konanie z dôvodu prebiehajúceho konania o vyporiadanie BSM vedenom na Okresnom súde

Dolný Kubín pod sp. zn. 6C/40/2021. Mala za to, že v danom prípade do úvahy prichádza obligatórna povinnosť prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) C. s. p. a nie je správny názor, že ide len o riešenie predbežnej otázky, a preto sa na vec nevzťahuje ust. § 164 C. s. p. ... Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O. s. p. (teraz § 164 C. s. p.) upravuje tzv. predbežnú (prejudiciálnu) otázku. Rozumie sa ňou taká otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Na jej vecné rozhodnutie však nie je príslušný súd, pred ktorým prebieha súdne konanie, ale iný orgán, prípadne súd. Ide teda o otázku, ktorá môže byť predmetom samostatného konania. Pokiaľ sa takáto zákonom predpokladaná prekážka vyskytne počas súdneho konania, je len na úvahe súdu, či konanie preruší alebo bude v konaní pokračovať ďalej, pretože z dikcie ust. § 109 ods. 2 písm. c) (teraz § 164 C. s. p.) nevyplýva povinnosť súdu konanie prerušiť. Ust. § 135 ods. 2 O. s. p. (teraz § 194 ods. 1 C. s. p.) dáva súdu možnosť, aby otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu (predbežné otázky), posúdil sám (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/182/2010). Z obsahu spisu vyplýva, že prebiehali na Okresnom súde Dolný Kubín dve samostatné konania - o zaplatenie peňažnej sumy (predstavujúce plnenie namiesto žalovanej) vedené v tomto konaní pod sp. zn. 10C/6/2022, ktoré bolo začaté dňa 16. 12. 2021 a konanie o vyporiadanie BSM vedené pod sp. zn. 6C/40/2021, ktoré bolo začaté dňa 20. 12. 2021, a teda neskôr. ... V oboch konaniach sa riešila ako predbežná otázka či došlo k platnému odstúpeniu od dohody o vyporiadaní BSM z 02. 08. 2019 zo strany žalovanej z 30. 11. 2021 doručeného žalobcovi dňa 02. 12. 2021. Odvolací súd postup okresného súdu, ktorý vychádzal z možnosti tzv. fakultatívneho prerušenia konania v zmysle § 164 C. s. p. považoval za správny a dávajúci mu možnosť rozhodnúť o uvedenej otázke sám. V tejto súvislosti tiež uvádza, že posúdenie predbežnej otázky iným orgánom (vrátane súdu) je pre súd záväzné vtedy, pokiaľ by bola riešená vo výroku rozhodnutia. „Výčkávanie“ na výsledok iného konania, v ktorom je otázka riešená nie však vo výroku, ale len ako predbežná otázka nemá zásadne oporu v ust. § 164 C. s. p., a preto nie je dôvod pre prerušenie konania. Postup okresného súdu namietaný žalovanou v odvolaní, ktorý jej návrhy na prerušenie konania zamietol tak podľa odvolacieho súdu nezakladá ňou namietanú vadu konania majúcu za následok nesprávnosť rozhodnutia, a preto ňou uvádzané námietky nepovažoval za relevantné.

V súvislosti s odvolaním žalovanej ohľadom výroku II. rozsudku okresného súdu je potrebné uviesť aj to, že z ust. § 355 ods. 2 C. s. p. vyplýva, že odvolanie je prípustné len proti uzneseniam, pri ktorých tak ustanovuje zákon. Uznesenia, proti ktorým je odvolanie prípustné Civilný sporový poriadok formou taxatívneho výpočtu vymedzil v ust. § 357 C. s. p. Proti akémukoľvek inému uzneseniu (pokiaľ tak neustanovuje osobitný predpis) nie je odvolanie prípustné. Jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, je v zmysle § 357 písm. n) C. s. p. i uznesenie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164. V preskúmvanej veci však okresný súd výrokom I. napadnutého rozsudku rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (t.j. konanie neprerušil), pričom ust. § 357 C. s. p. prípustnosť odvolania proti takémuto rozhodnutiu neustanovuje. Keďže prípustnosť tohto opravného prostriedku proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania je v dôsledku jeho neuvedenia v ust. § 357 C. s. p. ex lege vylúčená, musel odvolací súd odvolanie žalovanej ohľadom výroku II. podľa § 386 písm. c) C. s. p. odmietnuť.

Pokiaľ ide o výrok I. rozsudku okresného súdu týkajúci sa veci samej odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania žalovanej a obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie, z vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, ktorý následne i správne právne posúdil. Skutkový stav posúdil v súlade s hmotným právom. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 C. s. p., súd prvej inštancie v písomnom vyhotovení rozhodnutia dal relevantné odpovede na podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sú zrejmé úvahy, ako aj dôvody, ktoré súd prvej inštancie viedli k vyhovneniu žaloby žalobcu. Odvolací súd, v celom rozsahu sa stotožniac so závermi súdu prvej inštancie nepovažuje za potrebné tieto závery opakovať, preto v zmysle § 387 ods. 2 C. s. p. na tieto závery v celom rozsahu len odkazuje.

Žalovaná v odvolaní len s ohľadom na postup súdu v súvislosti s výrokom II. považovala rozhodnutie okresného súdu vo výroku I. za predčasné. Iné dôvody, pre ktoré bolo žalobe žalobcu v plnom rozsahu

vyhovené, vyslovene nenamietala. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. ako vecne správny potvrdil a to vrátane súvisiaceho výroku III. o trovách konania založeného na zásade úspechu žalobcu v spore (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.)."

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Jeho prípustnosť vyvodzovala v zmysle § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhla zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súčasne navrhla odložiť vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

3.1. Žalovaná dovolanie v zmysle § 420 písm. f) CSP odôvodnila tým, že súdy nevykonali ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy (ustanovení § 39, § 48 ods. 1, 2, § 49a a § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka), čo ich viedlo k nesprávnemu záveru, že odstúpenie od dohody o vyporiadaní BSM nebolo účinné, a že nebola preukázaná neplatnosť tejto dohody; že súdy jednostranne vyhodnotili dôkazy v prospech žalobcu; súd prvej inštancie nesprávne zamietol návrhy žalovanej na doplnenie dokazovania; odvolací súd sa nezaoberal a nedal odpoveď na uplatnené odvolacie dôvody. Podľa názoru žalovanej táto účinne odstúpila od dohody o vyporiadaní BSM pre tieseň a nápadne nevýhodné podmienky.

3.2. Dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľka vymedzila tým, že súdy neposudzovali absolútnu neplatnosť dohody o vyporiadaní BSM, pritom tvrdila i to, že táto neplatnosť v konaní nevyšla najavo. Dovolateľka zopakovala všeobecné konštatovania, že súd prvej inštancie zamietol jej návrhy na doplnenie dokazovania i keď k tomu neboli splnené procesné podmienky, takú vadu neodstránil ani odvolací súd (Nález ÚS SR II. ÚS 168/2019); v zmysle § 49 Občianskeho zákonníka strana, ktorá uzavrela zmluvu v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, môže od zmluvy odstúpiť. Pri vyporiadaní BSM sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Dohodnuté zmluvné plnenia v dohode boli v zjavnom hrubom nepomere (nápadne nevýhodné podmienky pre žalovanú), čo v konaní tvrdila, a preto bolo povinnosťou súdov sa s touto otázkou meritórne zaoberať a dať na ňu správnu odpoveď, že odstúpenie žalovanej od dohody o vyporiadaní BSM je platné i účinné. V danom prípade bola zmluva o úvere podpísaná len žalobcom, žalovaná zmluvu neodpísala, a preto je táto zmluva neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie odvolacieho súdu je vo svojich dôsledkoch prekvapivé a arbitrárne, v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Súd prvej inštancie nevykonal výsluch ošetrojúcich lekárov, neoboznámil sa s priloženými SMS správami a zdravotnou dokumentáciou. Neskúmal zdravotný stav žalovanej v čase podpisu dohody o vyporiadaní BSM a na základe neúplných zistení vec nesprávne rozhodol. Dovolateľka uvádza, že v danom prípade bol súd povinný toto konanie prerušiť do skončenia konania, v ktorom sa riešila ako predbežná otázka platnosti odstúpenia žalovanej z 30. 11. 2021 od dohody o vyporiadaní BSM. Procesný postup súdu o prerušení konania označila dovolateľka za vadný.

4. Žalobca nepovažoval dovolanie za dôvodné, navrhol aby ho dovolací súd zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania. Akcentoval, že súdy v konaní 6C/40/2021 zamietnutím žaloby vyriešili predbežne i otázku, že odstúpenie žalovanej od dohody o vyporiadaní BSM nie je platné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a

slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprisnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), o taký prípad v prejednávanej veci nešlo.

12. V dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasíviťa odvolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

13. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie

sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

14. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

15. Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

16. Dovolateľka v dovolaní náležite nevymedzila uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP. Za nenáležité treba označiť všeobecné tvrdenia ohľadom nevykonania ústavne súladného výkladu aplikovanej právnej normy. Výklad právnej normy (resp. správne použitie niektorej metódy právneho výkladu) sa totiž spája s právnym posúdením veci, ktoré ale nie je náležitým dovolacím dôvodom, ktorým by bolo možné odôvodniť vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (k tomu aj bod 20. nižšie). Rovnako nenáležité sú aj výhrady o nevykonaní dokazovania, zamietnutí návrhov na vykonanie dokazovania, nesprávnom hodnotení niektorého dôkazu, či neúplnom zistení skutkového stavu (k tomu aj bod 19. nižšie). Dovolanie v danej veci trpí tzv. monolitickou argumentáciou, dovolateľka totiž v dovolaní nerozlišuje argumentáciu pre uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP od dovolacieho dôvodu § 421 ods. 1 písm. a) CSP, vzájomným zmiešavaním dôvodov trpí zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť, súladnosť a právna konzistentnosť prejavu dovolateľky (obdobne napr. 9Cdo/12/2022, 9Cdo/62/2022, 9Cdo/72/2021 a iné). Za nekonkrétne, všeobecné a demonštratívne (bez vecného obsahu) je treba označiť tvrdenia v dovolaní ohľadom toho, že súdy jednostranne vyhodnotili dôkazy v prospech žalobcu, keď latentným sa zdajú byť informácie ohľadom označenia takých dôkazov a vysvetlenia toho v čom spočívala namietaná jednostrannosť; že súd prvej inštancie nesprávne zamietol návrhy žalovanej na doplnenie dokazovania, keď zamlčaným zostalo o aké dôkazy sa jednalo, či ich vykonanie bolo náležite uplatnené, či pritom bolo zohľadnené, že súd a nie účastník rozhoduje, že určitý dôkaz (ne)vykoná; že odvolací súd sa nezaoberal a nedal odpoveď na uplatnené odvolacie dôvody, pri ktorom nie je zrejmé o aké konkrétne odvolacie námietky v uplatnených odvolacích dôvodoch má ísť. V kontexte toho treba zdôrazniť, že osobitosťou dovolacieho konania je i to, že dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Uvedené znamená i to, že nie je povinnosťou dovolacieho súdu preskúmavať obsah celého súdneho spisu, aby tak dotváral a zdokonaľoval obsah dovolania, dovolacie tvrdenia alebo hádal, či domýšľal si, čo asi mienil dovolateľ namietat' a v čom konkrétnom videl opodstatnenosť svojich námietok a tvrdení. Povinnosťou dovolacieho súdu nebolo riadne poučenie a kvalifikovane zastúpenú dovolateľku (§ 429 CSP) vyzývať na odstránenie väd dovolania (§ 436 CSP).

16.1. V kontexte uvedeného dovolací súd pripomína, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom.

17. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP (9Cdo/248/2021, 9Cdo/73/2020, 9Cdo/121/2020). Napokon je potrebné zdôrazniť i to, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne

odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). V tejto súvislosti dovolací súd konštatuje, že právne aspekty posudzovania danej veci zo strany odvolacieho súdu neboli zásadného významu pri skúmaní opodstatnenosti žalovanou namietaných zmätočností podľa § 420 písm. f) CSP, nakoľko (i) podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, a teda ani prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, (ii) prípadné právne posúdenie veci dovolateľkou formálne podriadené pod § 420 písm. f) CSP síce môže dovolací súd vecne preskúmať, avšak iba pri uplatnení dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, (iii) prípadné právne posúdenie veci sa síce môže premietnuť (aj) do porušenie práva na spravodlivý proces, ak právne závery súdu boli celkom zjavne nedôvodné, či arbitrárne, čo sa však v danej veci nepreukázalo.

18. Pokiaľ žalovaná vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP aj z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, nesprávneho zistenia skutkového stavu veci, dovolací súd považuje za potrebné opakovane zdôrazniť, nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2018, 3Cdo/94/2018, 6Cdo/69/2020, 9Cdo/209/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

19. Pokiaľ žalovaná vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP aj v dôsledku právnej argumentácie súdov [napr. či súdy (ne)vykonali ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, či (nie)je odstúpenie žalovanej od dohody o vyporiadaní BSM platné a účinné; či uzavretá dohoda je platným právnym úkonom a iné]. Dovolací súd k tomu uvádza, že už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a tiež 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 7Cdo/26/2010, 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je ani v súčasnosti (po 1. júli 2016) žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dovolateľkou tvrdenú vadu zmätočnosti, zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/86/2020).

20. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, preto ho v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

21. Dovolaťka v dovolaní ako dovolací dôvod uviedla § 421 ods. 1 písm. a) CSP, avšak ho nevymedzila ani neodôvodnila zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Z hľadiska vysvetlenia uvedeného nedostatku dovolací súd uvádza:

21.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

21.2. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej

normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

21.3. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je, že dovolateľ uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, v ktorých citované ustanovenie dovolanie pripúšťa.

21.4. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia odvolacím súdom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. Dovolací súd vo svojej súdno-aplikačnej (judikátornej) činnosti k tomu už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017, 6Cdo/123/2017, 7Cdo/140/2017, 9Cdo/315/2020, 9Cdo/2/2021) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolateľ by mal: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

21.5. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená jasným, zrozumiteľným a nepochybným spôsobom. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnu otázku nastolí.

21.5.1. Pokiaľ takou otázkou malo byť (ne)prerušenie konania pre vyriešenie preudiciálnej (predbežnej) otázky, postup súdov o neprerušení tohto konania a vyriešenia v ňom prejudiciálnej otázky, nebolo možné hodnotiť ako nesprávny. Z obsahu spisu vyplýva, že na Okresnom súde Dolný Kubín prebiehali dve samostatné konania o zaplatenie peňaznej sumy vedené v tomto konaní pod sp. zn. 10C/6/2022, začaté 16. 12. 2021 a konanie o vyporiadanie BSM vedené pod sp. zn. 6C/40/2021, ktoré bolo začaté neskôr 20. 12. 2021. V oboch konaniach sa riešila ako predbežná otázka či došlo zo strany žalovanej k platnému odstúpeniu od dohody o vyporiadaní BSM. Záver odvolacieho súdu, ktorý vychádzal z možnosti fakultatívneho prerušenia konania v zmysle § 164 CSP, dávajúci súdu v tomto spore možnosť rozhodnúť o uvedenej prejudiciálnej otázke, nevykazuje znaky nesprávneho procesného postupu.

21.6. So zreteľom na uvedené dovolací súd konštatuje nevymedzenie dovolacieho dôvodu dovolateľkou v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Žalovaná iba poukazovala na skutkové deficity a nesprávne právne závery súdov s ktorými polemizovala a vyslovovala s nimi nesúhlas. Takým spôsobom sa jej však nepodarilo vymedziť právnu otázku v niektorom z dovolacích dôvodov v zmysle § 421 CSP v nadväznosti na rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v tejto veci. Dovolací súd uvádza, že vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nezodpovedá právnej úprave. Ex officio ingerencia odvolacieho súdu majúca za následok reštauráciu dovolacieho dôvodu s novým vymedzením jeho obsahu, patričným komentárom i hľadaním a označením vhodnej judikatúry odvolacieho súdu, by mohla byť neprípustným súdnym zásahom narušajúcim samú materiálnu podstatu spravodlivého procesu i princíp rovnosti (vrátane „rovnosti zbraní“) a kontradiktórnosti civilného sporového konania. Z uvedeného plynie, že dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na vlastných domnienkach alebo predpokladoch, nemôže nahradzovať kvalifikovaný servis poskytovaný právnym zástupcom dovolateľov, lebo vymedzenie predmetu a rozsahu dovolania patrí do výlučnej sféry dovolateľa (porovnaj IV. ÚS 372/2020). Ústavný súd v uznesení sp. zn.: I. ÚS 215/2022-15 zo 14. apríla 2022, bod 15. odôvodnenia (tiež I. ÚS 214/2022-14 zo 14. apríla 2022 bod 20.) k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku uviedol, že aj keď

jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto, aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“ Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky“ (I. ÚS 115/2020). Za také ale nemožno považovať dovolanie v tejto veci.

22. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalovanej, ktorým prípadne mienila namietat' nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

23. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložit' vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020, 9Cdo/184/2020).

24. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na ich plnú náhradu, keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinila žalovaná (§ 256 ods. 1 CSP).

25. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.